

- АГЕНТ А:** Так. Але ти моя боржниця.
- АГЕНТКА Б:** І що я винна цього разу?
- АГЕНТ А:** Вечерю в найкращому ресторані міста.
- АГЕНТКА Б:** «Орлеана»?
- АГЕНТ А:** «Нака».
- АГЕНТКА Б:** Слухай, якщо мені вдасться забронювати столик у «Нака», я звільнюся з роботи.
- АГЕНТ А:** Якщо Вінтер Янг справді із цим упоратеться, то звільнюсь я.

1 Ті, що породжують одержимість

Не було нічого особливо примітного в автомобілі, який прокладав шлях по паркінгу, а світло вуличних ліхтарів у гіпнотичному ритмі пробігало його гладкою поверхнею.

Єдине, що виділяло його, — два чорних позашляховики, які рухалися позаду, обидва повні працівників служби безпеки. Невеликий караван майже не видавав звуків, наближаючись до задньої частини стадіону й уникаючи барикад біля входу, де вже скупчилося дев'яносто тисяч фанатів.

За тонованими вікнами першого авто сиділа худорлява постать, яка, закинувши одну ногу на іншу й задумливо спершись підборіддям на руку, спостерігала за натовпом удалині.

З першого погляду й не скажеш, що хлопець був одягнений розкішно. Його одяг — чорний спортивний костюм без логотипів — здавався доволі простеньким. Однак, придивившись уважніше, можна було помітити, як ретельно він добирав убрання, — вишиті вручну деталі вздовж швів, відмінна якість тканини, яку виготовили на замовлення, а також тонкі персні на пальцях: один із них усипано крихітними чорними діамантами, а інший — платиновий, з його вигравіюваним логотипом — стилізованою головою кролика, чиї вуха нагадували дві половинки розбитого серця. На хлопцеві були улюблені кросівки «Гуччі», зроблені спеціально для нього як подарунок на день народження від модного дому. А ще — рожеві окуляри-авіатори, які, за годину після того як його сфотографують у них на публіці, розпродадуть у всьому світі.

Навіть якщо його одяг не відразу привертав увагу, то все інше в ньому її привертало.

Вінтер Янг — найвідоміша суперзірка у світі, хлопець, про якого говорили всі, — був настільки привабливим, аж важко було повірити в його існування. Його присутність випромінювала сяйво, здатне запаморочити голову будь-кому: розпатлане волосся, настільки чорне, що відливало блакиттю на світлі; геометричний малюнок татуювання, який пробігав передпліччями й закінчувався змійкою, що обвивала ліве зап'ястя; витончені темні очі, обрамлені довгими чорними віями; загадкова граційність рухів; вираз обличчя, який за мить змінювався від сором'язливого до пустотливого. Та річ була не тільки в цьому. Багато людей були об'єктивно красивими, але були й ті одиниці,

зірки, які володіли якимись незбагненими рисами, настільки яскравими, що породжували одержимість. Варто було світу побачити їх, і він готовий був небо до землі прихилити, аби тільки побачити їх знову.

Нині Вінтер дивився у вікно, розглядаючи намистинки дощу на склі та мільйон різних кольорів, які відбивалися в них, і наспівував собі під ніс якийсь музичний мотив, поки його мозок працював над створенням нової мелодії. Його менеджерка, що сиділа поряд, вистукувала пальцями по екрану свого телефона.

— Якщо Аліса перенесе твою невелику фотосесію на завтра о пів на шосту ранку, — сказала вона, — чи зможеш ти обійтися п'ятнадцятихвилинним сніданком близько п'ятої? Мовчання — знак згоди. Не забудь перетелефонувати генеральній директорці «Елвейт» — міс Акомбе хоче, щоб ти підтримав їхній майбутній редизайн кросівок. О, і якщо хочеш скоротити кількість своїх нью-йоркських зустрічей, краще скажи мені про це зараз.

Крізь тоноване скло автомобіля освітлення стадіону відтіняло смагляву шкіру й окуляри жінки зеленим відтінком, а її голос, приглушений на тлі дощу, звучав як у людини, яка звикла перемагати в суперечках із ним.

— Графік туру Рікі Буле збігатиметься з твоїм, і я не хотіла б витратити годину життя на сварки з його менеджером про те, чому ми, — її голос набув надмірно високого тону, коли та закотила очі, — «крадемо в нього вихідні».

— Сходімо на всі зустрічі, — сказав Вінтер дивлячись у вікно.

Клер кинула на нього скептичний погляд поверх телефону.

— Ми не будемо в Нью-Йорку чотири дні поспіль. Не дивлячись він простягнув їй руку.

— Ти ж знаєш, що ми всі їх продамо.

Вона відповіла на його «дай п'ять» легеньким ляском.

— Ясна річ, я кажу про твоє здоров'я, а не про твою зіркову силу. Будь ласка, не змушуй мене знову мати справу зі зомлінням на сцені.

Зрештою Вінтер повернув голову, щоб обдарувати її невеличкою усмішкою.

— П'ять років, а ти досі в мене не віриш.

— Аніскілечки. Ти хоч обідав сьогодні?

— А три чуриси можна назвати обідом?

Вираз її обличчя став суворим, і вона штовхнула його черевиком по нозі.

— Вінтере Янгу. Я принесла тобі бутерброди спеціально для того, щоб ти не їв порожні калорії.

Він відкинув голову на сидіння й заплющив очі.

— Як ти смієш? Чурос — ідеальна їжа, і я не хочу чути хули на їхню адресу.

Вона зітхнула, демонструючи витримку.

— Я хотіла б, щоб ти перестав так багато працювати й хоч раз потурбувався про себе. Сходи в похід. Сходи на побачення. Заведи хоч якусь інтрижку. Хочеш, щоб я зв'язалась із чийсь агентом для тебе?

Ця ідея втомлювала його. Вони це вже обговорювали, і йому не хотілося знову все пояснювати. Після багатьох марно проведених ночей Вінтер зненавидів інтрижки. Здригнувся від жаху, подумавши про те, що йому доведеться тягнути когось через увесь бруд,

пов'язаний зі стосунками з ним. Під час останнього розриву його тодішня дівчина сказала, що медіацирк зробив хлопця *непридатним для стосунків*.

Але перед Клер він просто знизав плечима й сказав уголос:

— Немає когось, хто зацікавив би мене.

— Хочеш сказати, ти найцікавіша людина у світі?

— Це правда, поки не доведено протилежне.

— Гадаю, у цьому авто вже було доведено протилежне.

Вінтер поклав руку на серце, удаючи, ніби йому боляче.

— Крім того, — провадила вона, — річ не в інтересі. Йдеться про безоплатну рекламу й трохи веселощів для вас обох.

— Справді? А я думав, що йдеться про кохання.

— Ах, Вінтере, — похитала головою Клер. — Тобі всього дев'ятнадцять, а вже ставиш хрест на романтиці.

— Учився у найкращих. Ти зустрічалася з кимось після розриву з тією редакторкою журналу?

Клер фиркнула.

— Технічно ми зі Сьюзан не розійшлися.

Вінтер подивився на неї проникливо.

— Ага. Ви просто не розмовляли два роки.

— Припини змінювати тему. Ми намагаємося налагодити *твоє* особисте життя.

Хлопець лукаво їй посміхнувся.

— Але я вже люблю *тебе*.

Жінка недбало махнула йому рукою.

— Бачиш цей шарм? Чому б тобі ним не скористатися?

Вінтер не міг стримати сміху. Були часи, коли він просто був незграбним, непопулярним старшокласником із довгими ногами й кепською стрижкою, який проводив обідні перерви на самоті, репетируючи танцювальні рухи в порожньому спортзалі після уроків, нотуючи мелодії й плекаючи велику мрію. Згодом він мав нагоду попрацювати бектанцюристом на концерті Рікі Буле — тоді найгарячішої зірки світу. Виступ Вінтера на концерті-відкритті Рікі був настільки неординарним, що відео з ним за ніч облетіло мережу.

Клер, тоді амбітна працівниця керівної компанії, побачила в тому відео його потенціал і зателефонувала Вінтерові наступного ж ранку, щоб перехопити його раніше, аніж це зробить хтось інший. Він був знахідкою десятиліття; вона — компасом на шляху до його успіху. Разом вони здіймалися кар'єрними сходами, коли життя катапультиувало його від бектанцюриста до угоди про запис альбому й кар'єри однієї з найбільших попзірок в історії музики.

— Ти станеш відомим, — колись дражнив його старший брат Арті. Тоді Вінтерові було лише дванадцять і він тільки-но почав писати пісні.

Вінтер лише засміявся.

— Ти ще той оптиміст.

— Оптимізм — моя прихована сила, — з усмішкою мовив Арті, а тоді подивився прямо на нього. — У тобі є якась невгамовність. Упевненість у тому, що де-що більше й краще чекає тебе на життєвому шляху.

Руки Вінтера мимоволі бавилися з телефоном. Минула хвилина, перш ніж він усвідомив, що водить пальцями по екрану, розблоковуючи його й заблоковуючи,

затим набираючи номер брата й знову вимикаючи екран.

Артеміс Янг.

Дивлячись на телефон, Вінтер згадав їхній останній день разом. Просто двійко братів, з різницею у віці у дванадцять років, сиділи на краю пірса й спостерігали за тим, як сонце тонуло в океані. Їхнє волосся скуйовджене від солі й вітру. Колесо огляду вдалині світилося синіми й жовтими променями, відбиваючи ці кольори на їхніх обличчях. Він досі відчував запах моря, пам'ятав, як дивився на профіль брата й усім серцем бажав, щоб наступного ранку Арті нікуди не поїхав.

— Не витрачай усе життя на пошуки, гаразд? — сказав йому Арті. Його брат мав круглі темні очі, тоді як очі Вінтера були вузькими, а ще хвилясте чорне волосся, яке рясно звисало над бровами. Хлопець був зовсім не схожим на Вінтера, тож ніхто й не здогадувався, що вони брати.

— Що ти маєш на увазі? — запитав Вінтер.

— Я маю на увазі, що іноді ти вже маєш те, чого хочеш. Просто поки не усвідомлюєш цього.

Той кивнув, хоча насправді не погоджувався з ним. Братові легко було казати. Арті був ретельно спланованим сином, улюбленцем, від першого шлюбу мами. Вінтер був тільки випадковістю, запізнілою думкою, помилкою від другого шлюбу. Можливо, тому Арті думав, що одного дня Вінтер стане відомим. Він знав: його молодший брат жадає уваги, прагне любові щохвилини, щодня і шукатиме її на краю світу. Арті розумів уже тоді й співчував йому через це.

Вінтер знизав плечима.